

ALT EMPORDÀ

Periòdic nacionalista
adherit a la «Lliga Regionalista»

Any I - N.º 3

Figueres, 1 de Març de 1917

Preu 5 cèntims

CAMPANYA ELECTORAL

Pel bon govern de Catalunya

LA LLUITA

Falten ja pocs dies per a la proclamació oficial dels candidats que han de lluitar en les vinents eleccions, i, ben destriats els camps, se pot jutjar de l'efecte i entusiasme que han pogut despertar en els diversos nuclis els noms llençats al mig de la campanya, i que, en servir de guiadors, arroceguen les multituds acorruades.

Passen les hores de lluita febrosa; és preparada la jornada en la qual ha d'ésser cristallitzat el col·lectiu sentir del nostre Empordà, i el pensament de tot un poble que anhela ànsies de renovació i de progrés. Per Catalunya, la terra empordanesa ens empeny a la palestra; per la seva glorificació i amor, la nostra veu ressona d'uns dies ençà.

UNS NOMS: UNA BANDERA: UNA ACTUACIÓ. Noms de regonegudíssim i innegable valer personal són els dels nostres candidats, que en la lluita vénen a portar-hi la promesa de la seva joventut i del seu aciençament; fortituts recaptada dins la noblesa dels ideals excelsos que representen; mestratge que ha d'ésser desplegat en la seva actuació en la Mancomunitat de Catalunya i en la Diputació gironina.

Obra benemèrita i gloriosa és la de la Mancomunitat Catalana, la qual requereix cooperadors assabentats en totes les disciplines orgàniques d'un poble. Els nostres ne seràn impulsors.

Primer que tots hem alçada la bandera, i, mireu-lal, encara és la més alta. Enlairada per la fè, per l'entusiasme, ella és una força i una espiritualitat.

AFIRMACIÓ de la continuada i conscient obra altificadora de totes les valors de la nostra Pàtria, és l'actuació que ens dirigeix; fruits i resultats ben envejadors n'hem copsat en aquests darrers temps, i resten encara com a promesa de futurs i més esplèndids.

El prestigi d'uns noms, com a penyora de la tasca a desplegar: Nobilíssima bandera de lluita, que és seny d'amor, com a guiatge de les nostres corrues: Actuació arreu assenyada i assabentada, com a impuls tramontanal de les adormides energies:—aqueixes són les síntesis de les nostres reivindicacions.

En elles fíem; per elles, l'endemà de la lluita, ens serà LA VICTORIA.

EMPORDANÈS, aimador de la prosperitat de la terra que t'ha vist nàixer, gelós defensor dels teus interessos, si desitges una bona administració de lo teu en la Mancomunitat i en la Diputació,

**PROPAGA des d'ara
la CANDIDATURA
dels fills d'aquesta comarca
En Paulí Geli i Maymí
i
En Josep Salleras i Pla**

Com més anem....

Quan les eleccions provincials anteriors, els elements lliberals cusinistes tingueren una especial cura en designar per candidat el nom d'un home que, si bé era desconegut en el petit món de la política empordanesa, en canvi apareixia rodejat de prestigi: Així el nom de D. Emili Garriga podria recomanar-se, era recomanable i ell sol es recomanava.

En canvi, en les eleccions presents ignorem el que ha passat, i no perdrem pas temps en esbrinar-ho; però segurament, per haver-hi hagut noms ben prestigiosos que han renunciat previsorament, a la mà de «D.ª Leonor», amb sorpresa de tothom ha estat proclamat un dependent del cap de aquell grup polític empordanès, candidat lliberal monàrquic cusinista a la Diputació Provincial per aquest districte.

Nosaltres, és clar, no tenim res a dir amb aital designació.

Solament se'ns acudeixen unes observacions.

El qui ha fet argument contra En Salvatella per haver-se passat a la Monarquia, i ha estat republicà com ell, i s'ha dit més radical i més refractari al regisme imperant que aquell amb quina cara pot presentar-se ara al poble com a lliberal monàrquic?

Al qui no ha borrrat ni un mot del seu antic sentit d'ultra esquerra a lo republicà espanyol, i en materia religiosa, si alguna idea en té, ha d'ésser resoltament contraria a la tradició cristiana de molts fills d'aquesta terra amb quina cara poden donar-li els seus sufragis elements de dreta, gents de sentit conservador i fins gent de respectuós sentit lliberal?

An el que quan Catalunya bratlà d'entusiasme per Solidaritat Catalana, no obstant haver-s'hi primerament adherit, es posà enfront dels amics de nostra Patria, i ara, en públic i privat es vanta d'ésser enemic de la Mancomunitat de Catalunya (qui, que tingui afecte a la nostra terra i desitgi a la Mancomunitat vida de progrés i bon regisme, pot donar-li el vot, pot confiar-li la comanda d'ésser representant seu en l'organisme més cabdal?

El que cregui que l'hagi de votar que el voti. Allà ell. Però hem cregut fer presents aquests punts d'obrir respecte al senyor Monegal candidat cusinista, com creiem convenient no explicar sa historia política perquè tothom la coneix bé prou i massa.

Votar i fer sortir triomfants a En Paulí Geli Maymí i En Josep Salleras Pla és dignificar políticament el nostre Empordà.

Aspirem a la victoria...

Perque som convençuts de la necessitat d'integrar les Diputacions i la Mancomunitat d'elements essencialment catalans, catalans abans que tot, aspirem a la victoria!

Aspirem a la victoria per tal de que el govern i l'Administració de Catalunya estiguin, cada dia més, en mans de persones deslligades de aquells compromisos que són o poguessin esser-li nocius, fins arribar gradualment a que tots els diputats nous posin Catalunya per damunt de les altres coses; puix si la Mancomunitat ha d'ésser responsable de l'administració dels bens morals i materials de la nostra terra, és indispensable que els que hi col·laborin ho facin a consciència, de bona fe i amb amor; és precis allunyar-ne aquells representants que, a fi de donar goig als contraris de tota descentralització, tindrien interès en perjudicar o en fer fracassar la obra de la Mancomunitat, o que hi contribuïrien per inconsciència o indiferència, logrant que els enemics ens diguessin que no ho fem millor que lo que havíem criticat.

Aspirem a la victoria per a enrobustir i catalanitzar cada dia més les corporacions catalanes; per a extirpar-ne les esterilitats presents; per a que per la força de les coses i per la bondat del funcionament vinguin delegacions de serveis, necessaries i ineludibles, i per a que no se'ns puguin negar noves atribucions quan sigui el moment de demanar-les a l'Estat, «a aquest Estat nostre—com deia en Cambó fa alguns anys—que tenint plétora de funcions, no n'exerceix cap; que es dona una tasca que no pot complir; que preocupat en vigilar que l'Espanya viva no es desperti, abandona les funcions que li corresponen i se rovel·len; i s'omplen de terenyines; volem que l'Estat tingui menys extensió de treball i que el faci millor». Considereu, com exemple, la carretera de Madrid a la Junquera!

Aspirem a la victoria per anar lo més ràpidament possible al govern de Catalunya, ja que baix la nostra bandera s'hi poden eixoplugar tots els maticos polítics, tots els avenços socials, puix la condició de català no exclueix, naturalment, les més variades manifestacions del pensament ni les reformes més progressives.

Aspirem a la victoria, perquè posada en marxa, amb fets i realitats, la vida col·lectiva catalana, vindrà necessàriament la legalització dels seus moviments.